

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Comercial: Eva Negre, Maria Àngels Taulats, Eduard Villacé i Josep Sánchez. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director) i Joan Sarola (Sistemes). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes.
Administració: Carme Bosch. **Comunicació:** Albert París.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselllectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Martí Gironell

Criatures

“Parir és pene- dir-se d’haver nascut.” Aquesta cruesa, però també ironia, acidesa i un punt de surrealisme,

és el que ens proposa Mar Bosch a *La dona efervescent*. Són eines per sobreviure a la maternitat que afronta Eva Botet. La vam conèixer en el seu viacrucis per buscar feina. I ara assistirem a una altra recerca. Més surrealista però igualment real i segur que moltes mares s’hi sentiran reflectides. La Botet té dos bessons, un de negre i un de blanc –el detall del color de pell no és sobrer–. Viu martiritzada per la Remei, la sogra que, un cop morta, se li ha instal·lat dins del cap. L’alliçonada, la critica i la menysté. Els diàlegs són sensacionals. Les disquisicions de la sogra sobre les emocions i les sensacions de la maternitat quan descobrim que ella no ha estat mai mare en el sentit més estricta de la paraula són memorables. Quan la Botet aconsegueix treure-se-la del cap, enyoques la mordacitat de la Remei. Però per si no en tingués prou, la nostra protagonista ha d’entomar

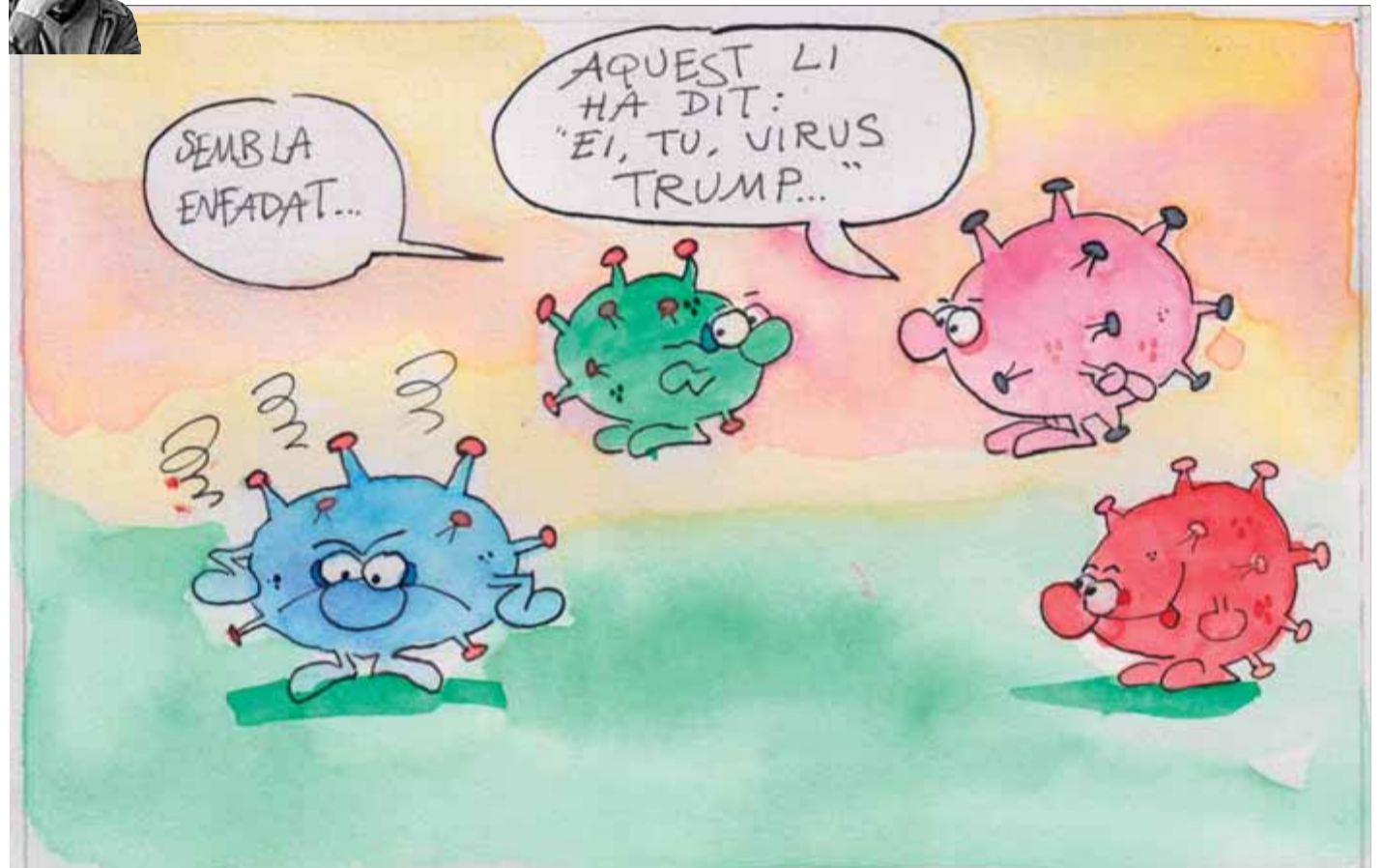
Assumim amb orgull la nova condició de coautors perquè ja ens reconeixen com el pare o la mare

tota sola aquesta experiència perquè el pare de les criatures l’ha abandonada. Davant d’aquest panorama tan poc galdós, la Botet va a la recerca d’ella mateixa. Surt a buscar la dona que era abans que fos mare perquè la maternitat l’ha dissolt com una aspirina efervescent dins un got d’aigua. Agafa el cotxet i se’n va a denunciar la seva desaparició als Mossos. Acudeix a un major, assenyalat pel destí amb una fletxa vermella, que està segura que tindrà prou galons per ajudar-la a retrobar-se amb ella mateixa i amb tot allò que una dona com la Botet necessita. Bosch ha fet una novel·la que, amb un somriure a la boca, ens fa pensar en com la nostra generació –i les que vindran– es planteja la maternitat. Un replantejament perquè no recaigui en les espatlles de la mare, perquè no es reproduïen antics patrons obsolets. I lluitar perquè la figura de la dona no desaparegui quan es converteixi en mare, i depèn de nosaltres, els homes. I assumim amb orgull la nova condició de coautors perquè ja ens reconeixen com el pare o la mare d’aquelles criatures.

La vinyeta

Fer

Ombres de primavera

Imma Merino

L’amor i els comunicats de guerra

Tinc mig aparcada la lectura de *La cartoixa de Parma* perquè, acabant-se aquesta setmana el període de docència que estic fent com puc a través de videoconferències comptant amb la generositat i paciència dels estudiants, ja tinc plena la bústia del correu electrònic de textos per llegir, comentar i, en fi, avaluar. Assumint aquesta inesperada tasca de professora *on-line* que s’afegeix als deures habituals, em recordo com l’estudiant adolescent (a l’institut) i jove (a la universitat) que, arribant la fi de la primavera, tenia un munt de treballs i exàmens per fer mentre només tenia ganes de sortir al carrer i enamorar-me. Em compadeixo dels meus alumnes en aquestes circumstàncies mentre se’m fa present que, per Henry Beyle, les experiències humanes més importants passen per l’Amor, una idea que, practicant-la al llarg de la seva vida mantenint diverses relacions entre l’acompliment i la promesa o la carnalitat i la sublimació, va reflectir en bona part dels textos escrits amb el pseudònim de Stendhal.

Asseguda a la taula on treballo hi veig l’exemplar de *La cartoixa de Parma* que em va arribar de la cooperativa Papyrus,

“Per Henry Beyle, les experiències humanes més importants passen per l’Amor, una idea que va reflectir en bona part dels textos escrits amb el pseudònim de Stendhal

concebuda per allargar la vida dels llibres, de manera que algú se’n va despendre, potser junt amb altres llibres de la col·lecció MOLU, pel motiu que sigui. Aixeco la vista i observo els prestatges atapeïts de llibres, DVD, discos compactes i papers. Em costa molt de despendre-me’n. M’hi

aferro obsessivament, potser massa, però sovint trobo una justificació per fer-ho. Entre aquests prestatges, part dels quals desendregats, vaig descobrir recentment en un lloc inesperat una monografia de Balzac escrita per Pilar Gómez Bedate i publicada fa quaranta anys a la col·lecció Conocer de l’editorial Dopesa. Llegeixo en el llibre de l’escriptora i professora Gómez Bedate que Henry Beyle havia admirat el Napoleó jacobi, però que va decebre’l en convertir-se en emperador tirànic. La decepció també li va arribar a través dels interessos miserables dels seus alts càrrecs militars, que va conèixer formant part de l’exèrcit napoleònic. A *Vida de Henry Brulard*, autobiografia de Henry Beyle emmascarat amb un altre pseudònim, Stendhal escriu: “La posteritat no sabrà mai la niciesa d’aquests herois dels comunicats de guerra de Napoleó i com me’n reia en rebre a Viena, Berlín o Moscou el *Monitor* que quasi ningú rebia a l’exèrcit perquè no pogués burlar-se de les seves mentides.” Què n’hauria pensat, dels comunicats dels generals de l’exèrcit espanyol en relació amb la seva guerra contra la Covid-19? I dels informes de Pérez de los Cobos?